

Armsad hingamispäevakooli liikmed

Sellel kvartalil on tähelepanu keskmes Inter-Euroopa Divisjon, mis korraldab seitsmenda päeva adventkoguduse tööd 20 riigis ja territooriumil; need on Andorra, Austria, Belgia, Bulgaaria, Gibraltar, Hispaania, Itaalia, Liechtenstein, Luksemburg, Malta, Monaco, Portugal, Prantsusmaa, Rumeenia, Saksamaa, San Marino, Slovakkia, Šveits, Tšehhi Vabariik ja Vatikan.

Selles piirkonnas on 338,1 miljonit elanikku, neist 178 453 adventisti. See teeb ühe adventisti iga 1895 elaniku kohta.

Jumal teeb selles piirkonnas suuri asju. Kui reisisin mööda Euroopat, et viia läbi intervjuusid, kuulsin hämmastavaid lugusid inglitest, unenägudest, imedest ja muust. Iga üleloomulik nähtus tõi tulemused – üks või mitu inimest tõmmati Jeesuse juurde. Olen väga rõõmus neid lugusid teiega jagades.

Misjonitöö toetamine on koguduse ühtsuse jaoks ülioluline. Ellen White kirjutab raamatus „Nõuandeid vahendite kasutamiseks“ orig lk 47: „Ühtsus, mille pärast Kristus palvetas, ei saa eksisteerida enne, kui vaimulikkus tuuakse misjonitöösse ja kogudusest saab misjonitöö toetaja. Misjonäride pingutused ei suuda seda, mida peaksid, enne, kui koguduseliikmed kodusel misjonipöllul näitavad mitte üksnes sõna, vaid ka teoga, et nad mõistavad neil lasuvat kohustust anda neile misjonäridele kogu südamest tulev abi.“

Aitäh, et innustate üksteist misjonimeelsusele!

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

- Hispaanias Sagunto adventkolledži laiendamine uue seminarihoonega;
- Saksamaal Darmstadtis Marienhöhe akadeemia peahoone renoveerimine;
- Tšehhi Vabariigis ja Slovakkias haridusliku misjoniprogrammi korraldamine kehvemas seisus lastele;
- Bulgaarias Sofias lastekeskusega kiriku ehitamine.

4. jaanuar 2020

Bulgaaria

Uusaasta ime

Kolm vanemat naist otsustasid palvetada oma uskmatute sugulaste eest Bulgaaria suurimal tähtpäeval – aastavahetusel. Kolm Sofia seitsmenda päeva adventistide läänekogudusest pidid palvetama oma kodus Bulgaaria pealinnas kella poole kaheteistkümne ajal öösel ja uuesti veerand ühe ajal öösel.

Kui 31. detsembril määratud aeg kätte jõudis, jättis Maria Bachvarova oma abikaasa ja täiskasvanud poja aastavahetust tähistama ja lipsas kõrvaltuppa. Ta palvetas, et nad mõlemad võtaksid Jeesuse vastu. Siis meenus talle tema noorem vend Nikolai. Ta oli kutsunud 66-aastase Nikolai aastavahetuseks enda juurde, kuid ta ei olnud tulnud.

Nikolai oli lahke, usin ja aus, kuid teda oli tabanud terve rida ebaõnnestumisi. Kord oli ta olnud hea palgaga ärijuht, kuid siis läks pankrotti ja naine jättis ta maha. Peaaegu pennituna töötas ta ehitusplatsil valvurina.

Maria palvetas Nikolai pärast 25 minutit, läks 20 minutiks pere juurde tagasi ja siis palvetas taas oma venna pärast. Nikolai ei ilmunud sel ööl välja. Kuid ta tuli järgmisel päeval ja tal oli lugu jutustada.

Eelmisel ööl oli ta pidanud ehitusplatsile valvesse minema, aga kui ta kohale jõudis, saatis teine valvur ta minema, öeldes, et ta ootab oma naist ning nad soovisid uut aastat koos ehitusplatsil vastu võtta.

Nikolai otsustas oma õe juurde minna ja läks lähedal asuvasse trammipeatusse. Kell oli siis pool üksteist öhtul. Ta ootas trammi kaks tundi, kuid ühtegi ei tulnud. Äkitselt avanes trammipeatuse taga asuva värskelt valmis saanud kortermaja aken ning aknale tulid mees ja naine. Nad kutsusid Nikolai sisse.

Nikolai astus kenasti möbleeritud korterisse ja istus mugavasse tugitooli. Hiljem sõi ta maitsva eine ning võõrustajad lasid Makedoonia muusikat, mis oli juhtumisi Nikolai lemmik. Ärijuhina oli tal kujunenud peen maitse ning nüüd nautis ta endist elu. Hommikul äratasid võõrustajad ta üles ja ütlesid, et takso ootab väljas. Nad olid taksojuhile juba maksnud. Huvasti jättes andsid nad Nikolaile Bulgaaria 50 leevise rahatähe (umbes 23 eurot). Nikolail oli raha täiesti otsas olnud.

Kui Nikolai lõpetas, siis Maria nuttis. Ta ütles: „Jumal hoolitses sinu eest eile öösel.“ Ta läks teise tuppa ning tõi Piibli ja ühe adventraamatu sellele paarile kingituseks ja ütles, et Nikolai tänaks neid tema poolt.

Mitu päeva hiljem andis Nikolai Piibli ja raamatu Mariale tagasi. „See on väga imelik,“ ütles ta. „Ma läksin tagasi selle kortermaja juurde ja see ei ole veel valmis. Seal ei ela praegu kedagi.“ Kortermaja oli täiesti tühi. Sel hetkel mõistis Maria, et Jumal oli saatnud oma inglid tema üksildase venna eest vana-aastaööl hoolitsema. Jumal oli vastanud tema palvetele Nikolai pärast.

Pärast seda imet aastal 2012 hakkas Nikolai koos oma õega hingamispäeviti kirikus käima. Jumal kuuleb meid, kui palvetame uskmatute lähedaste eest. Ta võib vastata tähelepanuväärselt, nagu Maria ja Nikolai puhul.

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse Maria koguduse – seitsmenda päeva adventistide Lääne-Sofia koguduse – kolimist üüripinnalt oma hoonesse.

Relvad ja raamatud

Maria Bachvarova ja tema sõbratar otsustasid minna Sofia uude kõrghoonest kortermajja ükselt uksele adventraamatuid müüma. Kaks naist alustasid esimeselt korruselt ja liikusid ülespoole, peatudes iga ukse taga. Mõnda ust ei avatud üldse. Mõni löödi nende nina ees pauguga kinni.

Ühel kõrgemal korrusel väljusid Maria ja tema sõbranna liftist ning nägid kuut korteriust. Kui nad peatusid, et ust valida, avati äkitselt kõik kuus ust. Kuus tohutu suurt meest, musta ülikonna, valge särgi ja musta lipsuga, astus välja, relvad käes.

„Me pakume raamatuid,“ kogeles Maria. Mehed lükkasid nad karmilt lifti tagasi. „Minge ära,“ ütles üks.

Ehmatusena vajutas Maria vale nuppu. Selle asemel, et vajutada allamineku nuppu, vajutas ta ülesmineku nuppu. Kui liftiuksed avanesid, nägid naised ainult üht ust. Kuigi nad olid hirmul, tundsid nad tugevat sundi katusekorterit ukse taha minna. Nad palvetasid ja vajutasid uksekella.

Uksele tuli elegantne naine ja küsis, keda nad otsivad. Maria ütles, et neil on huvitavaid raamatuid näidata. Naine vaatas Ellen White'i „Ajastute konflikti“ seeriat ja teisi raamatuid ning teatas, et ostab kõik ära.

Hiljem sai Maria teada, et korrus, kus neid relvadega oli tervitatud, oli maffiabossi oma. Suured relvadega mehed olid tema ihukaitsjad. Mees tapeti varsti pärast seda. Maria ei saanud sinna majja enam kunagi sisse, kuid ta ütleb: „Olen Jumalale tänulik, et saime need raamatud viia ülemisel korrusel elavale naisele.“

Materjale

- Vaata Mariat YouTube'ist: bit.ly/Maria-Bachvarova.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/new-years-miracle).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

11. jaanuar 2020

Bulgaaria

Imede kogudus

Pastor Stoyan Petkov palvetas kaks aastat uue kirikuhoone pärast Bulgaarias Sofias. Ta ei teadnud, et samal ajal, kui tema palvetas, otsustasid maailmakoguduse juhid Ameerika Ühendriikides anda osa 2020. aasta esimese kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest tema kogudusele uue kiriku ehitamiseks. Stoyan ei teadnud, et Jumal on tema palvetele vastanud, enne kui kolmeteistkümnenda hingamispäeva projekt oli heaks kiidetud.

Aga eellugu on selline. Stoyan sai seitsmenda päeva adventistide Lääne-Sofia koguduse pastoriks 2015. aastal. Tol ajal käis kogudus koos evangeelse kiriku majas. Kiriku asukoht kesklinnas oli suurepärane, kuid Stoyan märkas probleemi – kogudus oli surnud. Inimesed kogunesid hingamispäeval jumalateenistuseks, aga see oli ka kõik. Ei mingeid kokanduskursusi ega lasteprogramme nädala sees. Ei mingeid palvekoosolekuid. Stoyan küsis evangeelse kiriku omanikelt luba üürida hoonet nädala sees, kuid nad keeldusid ilma selgituseta.

Stoyan otsustas ise uut hoonet otsida. Ta kammis ümbruskonna läbi, käis tänavaid pidi edasi-tagasi, kuid ei midagi. Ta moodustas palvegrupi, et see probleem Jumala ette tõsta. Möödusid kuud.

2017. aasta märtsis lõpetas Stoyan kogudusele hoone otsimise. Selle asemel teatas ta, et kogudus korraldab ülestõusmispühade ajal kontserdi. Kogudusel ei olnud koori ega kontserdipaika. Stoyan ütles koguduse noortele, et nad korraldaksid kontserdi ja laulaksid. Noored moodustasid hea meelega koori ning Stoyan üüris kontserdi jaoks 50 istekohaga saali. Kuid päev enne kontserti ütles saaliomanik kokkuleppe üles, väites, et oli saali juba kellelegi teisele üürinud.

Stoyan kõndis mööda tänavaid ja palvetas. Kui ta möödus kaubanduskeskusest, kus oli mitmeid tühje poode, mõtles ta omanikuga rääkida. Kuid tal oli vähe raha ja omanik ei olnud huvitatud religioossetele gruppidele üürimisest. Sellegipoolest helistas Stoyan omanikule ja tema üllatuseks sai ta kontserdi jaoks üürida ühe tühjana seisva poe.

Kontsert oli väga edukas. Kui koguduseliikmed pärast kontserti ruumi koristasid, astus omanik läbi. „Te olete huvitavad inimesed,“ ütles ta. „Ma ootasin suurt kära ja karjumist, aga te olete väga heade kommetega.“ Kui omanik sai teada, et kogudusel on vaja üüripinda, pakkus ta, et lõhub ühe seina maha ja ühendab kaks poodi üheks suureks saaliks. Ta pakkus ka kolmandat poodi ühel teisel korrusel, kus kogudus saaks kogukonna jaoks lasteprogramme korraldada. Üürileping läks maksma vähem kui väljaspool linna asuva kiriku üürimine.

Pärast seda kui Lääne-Sofia kogudus kolis kaubanduskeskusesse, kasvas külalastatavus kiiresti ja koguduse misjoniprogrammid edenesid hästi. Ka kaubanduskeskus nägi muutusi. Uued rentnikud kolisid sisse ja kord tühjas keskuses kees elu. See ei olnud omaniku jaoks kaotus. „Te tõite mulle õnne, nüüd on mul palju rentnikke!“ ütles omanik.

Koguduseliikmed alustasid terviseloengute, kokanduskursuste ja laste programmidega. Esimesel aastal uues asukohas ristiti viis inimest. „Kaks aastat tagasi oli see mõeldamatu,“ ütles Stoyan. „Varem läksin lihtsalt kirikusse, jutlustasin ja läksin koju tagasi. Jumal on avanud uksi.“

Kuid kogudus vajab oma hoonet. Pastor teadis, et üür ei jää alatiseks madalaks. Koguduse liikmeskond kasvas kiiresti 120-le ning nad pidid väikesest ruumist saali kolima. Siis kuulis Stoyan Bulgaaria koguduse juhtide käest, et tema kogudus oli valitud saama osa 2020. aasta esimese kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest. Stoyan oli üllirõõmus!

Tagasi vaadates ütles Stoyan, et see ei olnud juhus, kui head asjad hakkasid toimuma siis, kui ta lõpetas uue kiriku leidmise pärast muretsemise ja keskendumise selle asemel hoopis evangeeliumi levitamisele. „Issand andis meile üürimiseks koha, kui kavandasime ülestõusmispühade kontserti,“ ütles Stoyan. „Sel hetkel ma teadsin, et Issand annab meile ühel päeval täiesti enda kirikuhoone. Oluline on minna edasi ja evangeeliumi kuulutada.“

Aitäh, et kavandate heldet annetust kolmeteistkümnendal hingamispäeval, et toetada uue hoone ehitamist Bulgaaria pealinnas Lääne-Sofia seitsmenda päeva adventkogudusele.

Misjoniteated

- 1899. aastal tõlgiti Ellen G. White'i raamat „Tee Kristuse juurde“ bulgaaria keelde ja anti trükkis välja. See oli esimene sellesse keelde tõlgitud adventraamat.
- Bulgaarias on 7 076 000 elanikku, iga 999 elaniku kohta on üks seitsmenda päeva adventist.
- Bulgaarias Rila kloostri on puurist, millel on 140 mikroskoopilist stseeni Piiblist. 1500 figuurist kõige suurem on riisiterast väiksem.

Materjale

- Vaata Stoyani YouTube'ist: bit.ly/Stoyan-Petkov.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/miracle-church).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

18. jaanuar 2020

Bulgaaria

Lahke pilguga võõras

67-aastane pensionil professor saabus Bulgaaria riiklikku politseiakadeemiasse kolme viimase eksemplariga Ellen White'i „Suurest võitlusest“. Tema missiooniks oli pääseda karmi valvega linnakusse ja viia raamat politseiakadeemia komandörile.

Jivko Grushevil oli olnud tõine nädal, kui ta esitles „Suurt võitlust“ ülikoolijuhtidele Bulgaaria pealinnas Sofias. Pärast umbes saja raamatu kohaleviimist oli Jivkole kotti jäänud veel kolm raamatut. Ta suundus politseiakadeemia väravat valvava politseiniku poole. Kui ta väravate juurde jõudis, nägi ta musta limusiini välja sõitvat.

Jivko tervitas politseinikku ja ütles, et soovib komandöri külastada. Politseinik ütles, et komandör pole kohal. Ta oli just mustas limusiinis lahkunud. Jivko ütles, et tahab siis tema sekretäri rääkida. Politseinik küsis, millest ta rääkida tahab. See küsimus oli ootamatu, kuid Jivko vastas kohe, et soovib arutada temaga teatud annetust. Politseinik kirjutas Jivko isikuandmed üles ja saatis ta linnaku poole.

Politseiakadeemia hiiglasliku administratiivhoone poole astudes mõtles Jivko, kas politseinik oli helistanud ette ja tema külaskäigust teatanud. Hoone fuajees oli väike värav ja valvuri klaasputka. Kuid värav oli lahti ja klaasputka tühi. Mitu politseinikku vestlesid elavalt fuajees halli marmortrepi lähedal.

Jivko astus julgelt läbi värava ja küsis politseinikelt, kuhupoole jääb sekretär. Üks politseinik vastas pahuralt, et „Sinnapoole“ ning osutas värava ja väljapääsu poole. Jivko läks väravast välja, kuid jäi hoonesse. Ta palvetas: „Issand, ma tuln siia sinu valgust tooma. Palun sekku.“

Politseinikud lõpetasid vestluse. Sel hetkel tuli hallist marmortrepist alla 30-ndates mees. Tema pilk kohtus Jivko omaga ja näis ütlevat: „Oota natuke.“ Mees läks politseinike juurde ja rääkis nendega. Jivko ei saanud mehelt pilku. Ta ei olnud kunagi näinud nii imposantset ja väarikat politseinikku. Mees oli sihvakas ja nägus. Tema riietus oli must nagu teistelgi, kuid tema rõivad olid kvaliteetsemad ja tema õlgu ei kaunistanud pagunid.

Kui mees politseinikega jutu lõpetas, vaatas ta lahke pilguga Jivkot, nagu öeldes, et kõik on korras. Siis astus mees väravast välja, möödus Jivkost ja väljus hoonest.

Pahur politseinik kiirustas tagasi valvuriputkasse ja naispolitseinik ühines temaga. Nad küsisid ühel häälel, kas Jivko tahtis sekretäri juurde minna. Naispolitseinik kirjutas Jivko isikuandmed üles ja pahur politseinik ütles, et saadab Jivko sekretäri juurde. Ta jooksis marmortrepist üles, nagu oleks keegi teda taga ajanud; ta jättis iga sammuga kaks astet vahele. Jivkol oli raskusi sammu pidamisega. Kui nad trepist üles jõudsid, avas politseinik ukse ja vaatas Jivko sisenemise ajal maha. Siis sulges ta ukse väljastpoolt.

Jivko tutvustas end sekretärile ja pani tema ette kolm raamatut. „Need on kingitused komandörile ja tema abidele,“ ütles ta. Akadeemiast peagi lahkudes tänas Jivko rõõmsalt Jumalat, et Ta aitas täita näiliselt võimatu ülesande. Jivko mõte läks tagasi lahke pilguga nägusa politseiniku juurde. Mees ilmus välja just õigeaks ajaks, et tema probleem lahendada. Ilma tema abita ei oleks raamatud sekretärini jõudnud.

Jivkol ei olnud kahtlust, et see mees oli Jumala saadetud ingel, et ta saaks päästekuulutust jagada. Talle meenus, kuidas Kirjas heebrealastele 1:14 on inglite kohta öeldud: „Eks nad kõik ole vaid teenijad vaimud, läkitatud abistama neid, kes ükskord pärivad pääste?“

Kohtumine lahke pilguga võõraga muutis Jivko vaimulikku elu ning ta mõtleb sageli sellele päevale. Ta ütles: „Jumal on võimas inimesi päästma. Minu taevane Sõber on imeline.“

Jivko on kogudusevanema seitsmenda päeva adventistide Lääne-Sofia koguduses, mis saab osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest, et ehitada Bulgaaria pealinna oma kirikuhoone. Aitäh, et kavandate heldet annetust.

Mõned faktid

- Bulgaaria on vanim riik Euroopas, mis ei ole pärast riigi rajamist 681. aastal oma nime muutnud.
- Esimese digitaalse käekella leiutas bulgaarlane Peter Petroff.
- Bulgaarlased raputavad nõusoleku märgiks pead ja noogutavad eitamiseks.

Materjale

- Vaata Jivkot YouTube'ist: bit.ly/Jivko-Grushev.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/stranger-with-eyes).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

25. jaanuar 2020

Bulgaaria

Rongid, veoautod ja hingamispäev

10-aastane poiss kuulas oma esimest jutlust seitsmenda päeva adventkirikus hämmastusega. Jutlustaja kõneles postiljonist, kes võttis vastu jõuluvanale adresseeritud kirja. Väike poiss oli kirjutanud, et igatseb mängurongi. Postiljonil endal ei olnud lapsi ja ta otsustas poisile mängurongi osta. Poiss oli kingitust saades üllirõõmus!

Kui noor Rosen Nakov kuulas seda lugu, oli ka tema rõõmus. Ta oli samuti igatsenud mängurongi. Lugu puudutas tema südant ja ta läks järgmisel hingamispäeval kirikusse tagasi. Ja siis veel järgmisel hingamispäeval. Varsti sai ta kirikus inimestega sõbraks ja sõlmis sõpruse ka Jeesusega.

Pärast keskkooli lõpetamist pidi Rosen minema tol ajal kommunistliku riigi kohustuslikku sõjaväeteenistusse. Kuid tal oli kaks valikut: ta võis minna kaheks aastaks sõduriks või töötada viis aastat tehases. Ta valis tehase, et vältida probleeme hingamispäeva pidamisega.

Sofias asuvas hiiglaslikus autotehases töötas vähemalt kümme adventisti ja Rosen otsustas seal oma alternatiivteenistuse ajal töötada. Tehast külastades kohtus Rosen adventistiga, kes kutsus teda osakonda, kus paigaldati veoautodele mootoreid. Rosen läks tehase kontorisse, et ametisse asuda. Kuid juhataja vaatas Roseni avaldust ja nägi, et tal olid automehaaniku kogemused. Ta küsis: „Miks sa tahad mootorite paigaldamise ametiti? Sa peaksid garaažis veoautode mootoreid remontima.“ Rosen küsis kohe, kas selles ametis on laupäevad vabad. Juhataja vastas, et seal käib töö esmaspäevast reedeni, ning saatis Roseni personaliosakonda dokumente korda ajama.

Kui Rosen personaliosakonnas oma dokumendid esitas, küsis juhataja: „Miks sa tahad veoautode mootoreid remontida? Sa peaksid töötama garaažis väikeautode töökojas.“

Esimesel päeval tehases sai Rosen teada, et väikeautode töökojas töötas veel kuus inimest. Lõunapausi ajal tehase kohvikus küsis üks uutest töökaaslastest: „Ütle, keda sa seal juhtkonnas tunned?“ Rosen ei saanud aru. Teine töökaaslane ütles: „Sul on kindlasti kõrgemas juhtkonnas sõber, et sa selle töö said.“

Rosen sai teada, et väikeautode töökoda oli tehases üks populaarsemaid töökohti. Tuhanded töötajad pidid tehases tegema rasket ja musta tööd, kuid väikeautode mootoritega tegelemine oli suhteliselt kerge ja puhas. Kõik Roseni töökaaslased olid selle koha saanud sellepärast, et neil olid sõbrad juhtkonnas.

Rosen mõistis, et kuna tema oli austanud Jumalat hingamispäevaga, oli Jumal austanud teda ihaldatud töökohaga. Kohvikulaua ääres pressis töökaaslane Rosenilt vastust välja: „Kes su sõber on?“ Rosen osutas taeva poole: „Minu Sõber on seal üleval.“

Sellest päevast peale teadsid kõik väikeautode töökojas ja suuremas garaažis, et ta on seitsmenda päeva adventist. Paljud palusid tema abi, kui levis kuuldus, et

ta on ekspertmehaanik. Ta oli garaažis ainus adventist. Tehases töötas palju adventiste, kuid garaažis mitte ühtegi. Ilmselt vajab Jumal teda seal.

Praegu 48-aastane Rosen ei tea, kas keegi tema töökaaslastest võttis tema mõju tõttu Jeesuse vastu, kuid ta on kindel, et Jumalal oli plaan. „Samamoodi nagu Jumal kasutas mängurongi lugu, et minu südant väikse poisina liigutada, tahtis Ta võib-olla, et ma oleksin garaažis, et kellegi südant puudutada,“ ütles Rosen. „Hea Issand teab, kuidas iga inimese südant liigutada.“

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse kirikuhoone ehitamist Roseni kodulinnas Sofias asuvale seitsmenda päeva adventistide Lääne-Sofia kogudusele. Aitäh, et kavandate heldet annetust.

Mõned faktid

- Bulgaaria riigikeel on bulgaaria keel ja kõik etnilised grupid räägivad seda kas esimese või teise keelena. See on vanim kirjalik slaavi keel ning seda kirjutatakse kirillitsas.
- Rahvuspill on torupill, bulgaaria keeles *gaida*. Maailmas on ainult kolm rahvast, mis kasutavad oma traditsioonilises muusikas torupilli – Šotimaa, Iirimaa ja Bulgaaria.
- Kuigi Bulgaaria oli teises maailmasõjas Saksamaa liitlane, oli see üks ainult kahest riigist (teine oli Soome), mis kaitses oma juutidest elanikke natside koonduslaagritesse saatmise eest.

Materjale

- Vaata Rosenit YouTube'ist: bit.ly/Rosen-Nakov.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/trains-trucks-sabbath).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

1. veebruar 2020

Itaalia

Kividega loopimine Sitsiilias

Isa võttis Salvina Mazza kaasa 43-kilomeetrisele jalgrattasõidule Itaalia saarel Sitsiilial. Kuid väljasõit ei olnud lõbu pärast. Enne minekut oli isa öelnud: „Üks perekond Rosolini külas palus abi Piibli mõistmisel. Tule kaasa ja kuula, et saaksid õppida, kuidas Jeesusest rääkida.“

Isal ei olnud autot, nii hüppasid nad Salvinaga mägises linnakeses Ragusas oma jalgratastele. Nendega ühines sõber Giovanni Giallanza, esimene seitsmenda päeva adventist Ragusas. Giovanni oli isale tutvustanud adventkogudust pärast seda, kui oli ise Belgias adventistidest teada saanud.

Mõne aja pärast jõudsid kaks meest ja tüdruk Rosolinisse selle pere kodu juurde. Naabrid pistid uudishimulikult pea akendest ja udest välja. „Kes need võõrad on?“ küsis üks. „Mida nad siin teevad?“ uuris teine. Naabrid tulid külaliste sabas perekonna majja ning see oli varsti puupüsti rahvast täis. Mees, kes oli isa kutsunud, esitas küsimuse Piibli kohta. Isa avas Piibli ja näitas vastust. Seejärel esitas mees järgmise küsimuse ja isa vastas Piibli abil.

Tundus, et kahele naisele ei meeldinud isa antud vastused, ja nad lahkusid majast. Umbes 20 minuti pärast tuli kaks viisakas riides ja diplomaadikohvriga meest uksest sisse. Pärast veidi aega kuulamist ütles üks teisele: „Siin ei toimu midagi. Nad räägivad lihtsalt evangeeliumist.“ Kaks meest lahkus. Nad olid politseinikud, kelle kaks rahulolematut naist olid saatnud.

Kolme tunni pärast sai kokkusaamine läbi, isa jättis hüvasti ja ütles: „Kui tahad veel õppida, anna teada, ja ma tulen tagasi.“ Väljas ronis Salvina oma ratta selga ning järgnes isale ja tema sõbrale teed mööda tagasi Ragusasse. Tema üllatuseks oli tee ääres sadu inimesi. Ta küsis isalt, kas toimub mingi religioosne pidustus. Isa vastas, et toimumas on tähtis pidustus nende pärast ning lisas tungival: „Pedaalime kiiresti, et rahva vahelt läbi saada.“

Kolmik pedaalis nii kiiresti, kui suutis. Rahva seast kostsid valjud hüüded: „Meil pole sellist kirikut vaja!“ „Me ei taha siia protestante!“ Rahvas võttis maast kive ja lennutas neid jalgratturite poole. Isa ütles: „Ära tee väljagi, sõida edasi.“ Salvina pedaalis nii kiiresti, kui suutis.

Kui nad jõudsid rahvahulgast ohutusse kaugusse, peatus isa, et uurida, kas keegi sai viga. Kõik kolm olid terved. Nad kummardasid pea palveks ja tänasid Jumalat kaitse eest. Mitte keegi Rosolinist ei kutsunud isa enam külla.

Salvina isa, kelle nimi oli Carmelo Mazza, talus usku kuulutades palju raskusi. Ta sõitis pärast teist maailmasõda jalgrattaga Sitsiilias ringi ja töötas fotograafina. Kuid teda ei heidutanud 1946. aastal kividega loopiv rahvas ega muud raskused. Nad rajasid koos Giovanniga Ragusas esimese adventkoguduse 1952. aastal ning veel kolm kogudust Mazzarrones, Modicas ja Vittorias.

Praegu on Salvina 85-aastane, kuid ta mäletab seda jalgrattasõitu hästi. See on ime, mida ta iial ei unusta. Pärast seda rünnakut ei ole ta kunagi kartnud Jeesusest rääkida. Ta oli naabritega kannatlik ja armastav, kui nad kohtlesid teda

adventistiks olemise pärast halvasti. Ta jagas oma usku koolis, kuigi klassikaaslased ja preester pilkasid. Ka nüüd räägib ta oma veendumustest vaimustusega ja ütleb, et talle meeldib evangeeliumi jagada.

Osaga 2016. aasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetati kiriku ehitamist Ragusas. Koguduseliikmed olid koos käinud üüriruumides alates koguduse rajamisest 1952. aastal ning nad on tänulikud, et neil on nüüd oma hoone. Aitäh, et tegite selle oma annetustega võimalikuks.

Misjoniteated

- Itaalias on koguduse ajaloos ainulaadne koht, sest see oli esimene Euroopa riik, kus kuulutati adventõpetusi. Endine poola katoliku preester M. B. Czechowski oli 1857. aastal ristitud ning ta töötas Põhja-Ameerikast prantsuse keelt kõnelevate inimeste hulgas. Tal ei õnnestunud veenda seitsmenda päeva adventiste, et nad ta Euroopasse saadaksid, seega läks ta ühe teise adventliikumise toetusel Euroopasse. Ta saabus 1864. aastal Põhja-Itaaliasse Piemonte valdeslaste orus asuvasse Torre Pellicesse, kus kuulutas seitsmenda päeva adventistide õpetusi.
- Itaalia adventülikool Villa Aurora asub Firenzes ning seal õpetatakse teoloogiat, itaalia keelt, kunsti ja kultuuri, viimast peamiselt välistudengitele.

Materjale

- Vaata Salvinat YouTube'ist: bit.ly/Salvina-Mazza.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/Stoned-in-Sicily).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

8. veebruar 2020

Itaalia

Külast paleesse

Isa oli tulivihane, kui 16-aastane Vincenzo Mazza tuli tagasi oma koju Sitsiila külas ja teatas, et sai ristitud seitsmenda päeva adventkogudusse. Isa raev kasvas veelgi, kui teismeline teatas, et kavatseb pastoriks saada. „Kui sa lähed, ära enam tagasi tule,“ ütles vaeseks jäänud teise maailmasõja veteran, kes kasvatas viit last rangelt.

Keegi ei teadnud veel, et ühel päeval on Vincenzo Itaalia seitsmenda päeva adventkoguduse juht ja uurib Piiblit riigi presidendiga koos. Isa ähvardused ei kohutanud poissi, kes sai ristitud vanema venna külaskäigu ajal teises linnas.

Vincenzo läks Firenze asuvasse adventseminari Villa Aurora. Kohale jõudes sai ta teada, et ilma rahata ei saanud kooli ja tööd ei olnud saada. Pettunult kõndis ta seminari väikeses aias ringi. Ta ei tahtnud minna tagasi Sitsiiliasse, sest isa sunniks teda kodus elamiseks usust lahti ütlema. Ta palvetas meeleheitlikult. Äkitselt kuulis ta kõrvas sosinat: „Vaata oma särgitaskusse!“

Vincenzo sirutas kae taskusse ja leidis paberitüki, kus oli selle Saksa perekonna aadress, kellega ta oli Firenzesse saabumisel juhuslikult kohtunud. Perekond oli kutsunud teda külla enda juurde Saksamaale Karlsruhe. Talle meenus, et adventkogudusel on seminar ka Saksamaal Darmstadtis. Ta luges oma mündid kokku ja sellest piisas täpselt, et osta üheotsapilet rongile Karlsruhe, mis asub Darmstadtist umbes sada kilomeetrit lõunas.

Vincenzo sõitis rongiga Karlsruhe ja rääkis perele, kelle juures ööbis, et soovib seminaris õppida. Pere ostis talle rongipilet Darmstadti. Noormees jõudis sinna ilma rahata, ilma saksa keelt oskamata ja ilma juhusteta, kuidas seminari leida. Ta kõndis seminari otsides mitu tundi ringi. Metsa jõudes kõndis ta edasi ja eksis peagi ära. Päike oli loojumas, tal oli külm ja hirm. Ta ei teadnud, mida teha; ta nuttis ja palus Jumalalt abi.

„Hei, noormees!“ ütles üks hääl, mis pani ta võpatama. „Mida sa otsid?“

Vincenzo ei olnud kedagi lähenemas kuulnud. Üllatusega nägi ta üht väikest kasvu, valgete juustega vana meest. Veel enam hämmastas teda see, et vana mees rääkis saksa keelt, kuid ta sai temast aru.

„Ma otsin adventseminari,“ vastas Vincenzo itaalia keeles.

„Ma räägin, kuidas sinna saada,“ kostis vana mees ikka veel saksa keeles.

Vana mees andis üksikasjalikud juhised ja Vincenzo astus minema. Mõne sammu pärast pöördus ta ümber, et lahket võõrast tänada. Teda ei olnud.

Vincenzo jõudis seminari ja selgitas õpetajatele oma olukorda. Ta võeti kooli vastu ja talle anti töö.

Edaspidi sai Vincenzost eluaenge Saksamaa ja Itaalia koguduste pastor. Ta teenis Itaalia adventkoguduse juhina aastast 1995 kuni pensionile minekuni aastal 2000.

Ta hoidis oma isaga regulaarselt ühendust. Pärast seda, kui palju aega oli möödunud, palus isa Vincenzolt andeks. „Ma olin väga autoritaarne isa,“ ütles ta ühel suvel, kui Vincenzo oli oma naise ja kahe pojaga Sitsiilias. „Ma tunnistan seda ja mul on väga kahju sellest, mida olen oma lastele teinud.“

Itaalia adventkoguduse juhina kirjutas Vincenzo kord tänukirja Itaalia president Oscar Luigi Scalfarole, et tänada presidendi positiivsete märkuste eest protestantide kohta. Mõni päev pärast kirja saatmist 1997. aastal helistas president Scalfaro Vincenzole ja kutsus ta presidendipaleesse. Pärast esimest külaskäiku said neist head sõbrad. President Scalfaro kutsus teda mitu korda enda juurde ja ütles alati: „Pastor Mazza, loe palun minuga koos Piiblit. Palun palveta minuga koos.“

Sõpruse kõrghetk saabus siis, kui president võttis vastu Vincenzo kutse tulla adventvanadekodu avamisele Forles 1998. aastal. Presidendi kohalviibimine muutis tagasihoidliku sündmuse üleriigiliseks uudiseks. Itaalia inimesed, kes ei olnud kunagi adventkogudusest kuulnud, said nüüd kuulda kogudusest ja seitsmenda päeva hingamispäevast.

Praegu on Vincenzo 70-aastane ja tal on kaugele arenenud Parkinsoni tõbi. Kuid südames jääb ta ikka pastoriks ning postitab lühikesi jutlusi oma Facebooki lehele.

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse Saksamaal Darmstadtis asuva Marienhöhe akadeemia peahoone renoveerimist. Aitäh, et kavandate heldet annetust.

Üks fakt

- Sitsiilias asuv Etna on Euroopa kõrgeim aktiivne vulkaan. Vaatemängulisi purskeid on sageli paljude kilomeetrite taha näha.

Materjale

- Vaata Vincenzo poega Andreast YouTube'ist: bit.ly/Andreas-Mazza.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/Village-to-Palace).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

15. veebruar 2020

Saksamaa

Võitlus hingamispäeva pärast

Saksa IT-spetsialist Vincenzo Gallina ei suutnud mõista, mis toimub. Tundus, et üks globaalne kriis järgneb teisele – 9/11, Euroopa rahaline segadus, Krimm ja migrandikriis. Midagi oli valesti. Vincenzol tekkis tunne, et maailma lõpp on tulemas. Ta ei saanud kuidagi aru poliitikute näiliselt ebaloogilistest otsustest. Ta otsis vastuseid YouTube'ist. Ta läks tagasi oma lapsepõlvekirikusse.

Vincenzo ei käinud ainult tavalistel pühapäevastel teenistustel. Ta käis teenistustel ka laupäeviti ja kolmapäeviti. Tema huvi religiooni vastu avaldas kiriku juhtidele nii sügavat muljet, et nad üritasid teda preestriks saada veenda. Vincenzo keeldus. Ta soovis üksnes vastuseid globaalsetele sündmustele ja püha elu elada.

Uurides võttis ta südames nõuks järgida kolme olulist põhimõtet: järgida tõde, kuhu iganes see ka juhib; olla aus teistega ja eriti iseendaga; teha oma sõnade järgi.

Piiblit lugedes tabas teda pettumus – ta ei saanud loetust aru. Ühel õhtul palvetas ta meeleheitlikult, et Jumal saadaks kellegi Piiblit selgitama. Ta palus: „Jumal, anna andeks, et ma olen Sinu Sõna mõistmiseks liiga rumal!“

Kui ta järgmine kord YouTube'i sirvis, komistas ta ühe seitsmenda päeva adventistist evangelisti jutlusele. Seda kuulates käis tema peas klõps. Talle meeldis, et evangelist kasutas kogu jutu tõestamiseks Piiblit. Peagi vaatas ta YouTube'ist viis jutlust päevas ning tema mõistus oli kui kuiv känd, mis imes endasse teadmisi.

Vincenzo veendus, et seitsmes päev on Piibli hingamispäev ja hakkas laupäeviti oma kodulinnas Kölnis adventkirikus käima. Ta soovis teenida Loojat Jumalat. Ta soovis tõestada, et kurat eksib, kui ütleb, et Jumala käske on võimatu pidada. Ta tahtis olla aus ja minna sinna, kuhu tõde juhib.

Kuna Vincenzo elas ikka veel koos vanematega, oli tal raske püha elu elada. Vanemad ei palvetanud enne sööki ja hingamispäeval kuulis ta televiisorit mängimas. Tema mõtetesse hiilisid kahtlused hingamispäeva pidamise tähtsuse suhtes. Ta mõtles Jeesuse sõnadele Markuse 2:27: „Hingamispäev on seatud inimese jaoks, mitte inimene hingamispäeva jaoks.“ Talle meenusid Pauluse sõnad Kirjas roomlastele 6:14: „Te ei ole Seaduse, vaid armu all.“ Ta lõpetas hingamispäeva pidamise.

Ühel reede õhtul pärast päikeseloojangut tegi Vincenzo arvuti taga tööd, kui tajus üht häält ütlemas: „Tead, sa ei pea ühte mu käskudest.“

Vincenzole meenus oma põhimõte olla aus enda ja teise vastu. „Jah, ma ei pea hingamispäeva,“ ütles Vincenzo, „aga kas see on tõesti nii oluline?“ Ta naasis töö juurde. „Tead, sa ei täida seadust,“ ütles hääl. „See, mida sa teed, ei ole õige.“

„Aga kas tõesti on nii oluline seda päeva pidada?“ küsis Vincenzo, laualt oma tumerohelist Piiblit võttes. „Kas Jeesus ei öelnud, et hingamispäev on inimese jaoks? Me pole ju enam seaduse all.“ Hääl ei vaikinud.

Viimaks palvetas Vincenzo juhtimise pärast. Ta põlvitas ja, Piibel käes, palus Jumalat selget vastust. Ta palvetas: „Kas sa tahad, et ma peaksin hingamispäeva? Kas see päev on Sinu jaoks oluline? Mul on vaja selle otsuse tegemisel abi.“

Ta arvas, et peab looma Jumalale võimaluse vastata. Ta vaatas oma käes olevat Piiblit, otsustas selle suvalisest kohast avada ja võtta vastu vastus, mille iganes Jumal annab. Vincenzo sulges silmad ja avas Piibli. Piiblisse vaadates luges ta Jesaja 58:13, 14: „Kui sa hingamispäeval seisatad ega tee mu pühal päeval, mis sulle meeldib, kui sa nimetad hingamispäeva rõõmuks ja Issanda püha päeva austusväärseks ning austad seda ega tee, mis sulle meeldib, ei otsi omakasu ega kõnele tühje sõnu, siis sa tunned rõõmu Issandast.“

Vincenzo hakkas nutma. Pärast sellise vastuse saamist ei suutnud ta tööd teha. Ta lülitas arvuti välja ja avas Piibli. Sellest ajast peale ei ole Vincenzol hingamispäeva pidamise suhtes kahtlusi. Ta läks hingamispäeva hommikul jälle kirikusse ning on sellest ajast peale seal käinud.

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse Saksamaal Darmstadtis Marienhöhe akadeemia peahoone renoveerimist. Aitäh, et kavandate heldet annetust.

Misjoniteade

- Hajusalt elavaid hingamispäevapidajaid ja väikesi inimrühmi, kes ootasid Kristuse peatset tagasitulekut, oli Saksamaal juba 1844. aastal. Baierimaal oli kristlasi, kes võtsid vastu piibelliku hingamispäeva Nürnbergi 18. sajandi piibliuuri ja Tennhardti teostest inspireeritult. 1902. aastal ristiti seitsmenda päeva adventkogudusse kaks Württembergi meest, kes olid seitsmenda päeva hingamispäeva pidanud rohkem kui 50 aastat.

Materjale

- Vaata Vincenzot YouTube'ist: bit.ly/Vincenzo-Gallina.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/Challenging-the-Sabbath).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

22. veebruar 2020

Saksamaa

Ateistist misjonär

Miski ei haaranud Jan Hauggi rohkem kui keskkonna päästmine. 18-aastase keskkooliõpilasena ühines ta Saksa poliitilise parteiga, et üritada globaalseid keskkonnaprobleeme lahendada. Ülikoolis kutsus ta sõpru keskkonnafilme vaatama ja üritas oma elu rohelisemaks muuta toidu, reisimise, puhastusvahendite ja hügieeni valikutega. Ta käis isegi läbi korterite, mida ta toakaaslastega jagas, ja lülitas asjatult põlevad tuled välja, seda teisi pahandades. Ta oli misjonär, kuid ilma Jeesusega. Tema religioon oli keskkonna päästmine.

Rahvusvahelise äri tudengina kindlustas Jan praktikakoha keskkonnasõbralikus pangas ja otsustas kandideerida rahvusvahelisele töökohale Norra pealinnas Oslos. Kuid tal oli probleeme Oslos taskukohase elupaiga leidmisega. Siis meenus talle perekond, keda ta oli kahe aasta eest kohanud, kui oli ühe suve Norra farmis veetnud, et üritada õppida end ülal pidama. Ta meilis perekonnale, et abi saada, ning mõne päeva pärast vastasid nad, et leidsid talle elukoha Oslos.

Kohe kui Jan Oslosse saabus, mõistis ta, et oli seitsmenda päeva adventistidest ümbritsetud. Tema uus toakaaslane David Mikkelson oli adventist, kes elas väikeses toas kogudusele kuulavas adventtudengite kodus. Jan oli leppimatu ateist endiselt Ida-Saksamaalt, kus on maailma kõige suurem ateistide kontsentratsioon. Rohkem kui 60 protsenti idasakslastest nimetab end ateistiks.

Kuigi Jan oli elukoha eest tänulik, mõtles ta, et ei lase end pöörata, kui nad seda üritavad. Ta teadis, mida uskus. Kolm kuud ei juhtunud midagi. Janile meeldisid adventtudengid ja nad kohtlesid teda lahkelt, isegi siis, kui ta alkoholiga reegleid rikkus. Nad võitsid ta usalduse tema vajaduste eest hoolitsedes.

Ühel päeval kutsuti Jan koos 50 adventnoorega paadiretkele Lõuna-Norrasse. Janile meeldis looduses viibida ja tal oli hea meel, et noored ilmutasid huvi tema soovi vastu keskkonda kaitsta.

Siis kutsus üks noortejuhtidest, Joakim Hjortland, Jani koos Piiblit uurima. Jan ei olnud huvitatud, kuid ta ei tahtnud Joakimi solvata. Ta üritas hea vabanduse leida. „Meil ei ole täna aega,“ ütles ta. „Äkki homme.“ Järgmisel hommikul ütles Joakim: „Kuule, kas sa mäletad, millest me eile rääkisime? Kuidas oleks Piibli uurimisega?“ Jan üritas taas vabandust leida. Ta ütles: „Ma ei saa Piiblit uurida, sest mul ei ole Piiblit.“ Hiljem nimetas ta seda kõige rumalamaks vabanduseks, mida ta iial on esitanud. Tema ümber olid Piiblitega inimesed. Hetkega oli ta käes Piibel.

Piibli uskumiseks peab inimene kõigepealt uskuma, et see on Jumala Sõna. Jan ei uskunud Jumalasse. Joakim avas Piibli Taanieli raamatu 2. peatüki kohalt. Jan kuulas šokeeritult Taanieli prohvetikuulutust Babüloonia, Meeda-Pärsia, Kreeka ja Rooma riikide tõusust ja langusest. Ta nägi, et tänapäeva Euroopa on killustatud nagu näidatud kuju rauast ja savist jalad. Ta otsustas, et Piibel sisaldab üleloomulikku teavet, ning ostis endale ühe edasiseks uurimiseks.

Oslos aitasid adventistidest sõbrad tal leida Piiblist vastuseid patu päritolu kohta, selle kohta, miks Jumal ei olnud Saatanat hävitanud, ja kuidas saab evolutsiooni asemel uskuda Piibli aruannet loomisest. Saabus päev, mil ta otsustas oma südame Jumalale anda.

„Ma ei tahtnud kunagi kristlaseks saada, kuid tõendusmaterjal oli liiga kaalukas,“ ütles ta. „Jumal peab olema olemas. Ja kui Jumal on olemas ja Ta on see, kes Ta on väitnud end olevat, siis ei ole muud loogilist järeldust, kui Teda järgida. Kes tahaks ühineda kaotava tiimiga, mis on juba lahingu kaotanud? See oleks rumal. Ma tahtsin olla võitvas tiimis.“

Praegu on Jan 30-aastane ja õpib Austrias Bogenhofeni seminaris pastoriks. Pärast lõpetamist loodab ta jagada evangeeliumi nii Ida-Saksamaa ateistide kui ka keskkonnaaktivistidega. „Ma soovin eriliselt teenida roheline liikumise inimesi, kes tahavad päästa maailma oma jõuga,“ ütles ta. „Kui nad kaasaksid sellesse Jeesuse, oleks nende pingutused õigesse suunda juhitud. Nad on misjonärid, kuid ilma Jeesuseta; nende töö tulemuseks ei ole igavene elu.“

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse Saksamaal Darmstadtis Marienhöhe akadeemia peahoone renoveerimist. Aitäh, et kavandate heldet annetust.

Materjale

- Vaata Jani YouTube'ist: bit.ly/Jan-Haugg.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/Atheist-Missionary).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

29. veebruar 2020

Hispaania

Vannitoas palvetamine

Hispaania seitsmenda päeva adventistide kolledži esimene aasta oli olnud raske. Dante Marvin Herrmann kasutas oma viimased säästud, et tasuda igaaastane õppemaks summas umbes 5000 eurot. Õppetöö vahelt töötas ta, et teenida veel 5000 eurot oma naise ja kahe väikse poja ülalpidamiseks. Nüüd seisis ees pikk suvi kodust eemal, kirjandusevangelistina töötades, et tasuda teise aasta õpingute eest.

Dantel ei olnud midagi raske töö vastu, kuid ta ei olnud tulnud Sagunto adventkolledžisse selleks, et raamatuid müüa. Ta soovis kogu suve reisida kogudusest kogudusse ja rääkida, kuidas tema, tätoveeringutega kaetud sakslane, oli jätnud Kanaari saartel meelemürke täis elu, et saada adventistiks.

Dantel oli vaja rääkida Jumalaga oma finantsprobleemidest. Ta suundus oma lemmikusse vaikse üksinduse kohta – korteri vannituppa – ja lukustas ukse. Põlvitades valas ta oma südame välja. Ta ütles: „Papa, esimene aasta on läbi. Ma sain oma kursuse parimad hinded ja ma mõistan, et sina oled mind siia kutsunud.“ Dante pöördub oma isiklikes palvetes Jumala poole alati sõnaga „papa“.

„Papa, ma tean, et sa hoolitsed mõnede tudengite õppemaksu eest. Palun aita mind, sest ma ei taha töötada kirjandusevangelistina raha teenimise eesmärgil. Ma tahan kuulutada Jeesusest. Mul on vaja vabadust kuulutamiseks. Pärast säästude kasutamist ei ole mul enam raha. Papa, palun aita mind.“

Dante vaikis ja tajus vaikset häält vastamas: „Kui palju sul vaja on?“

„Las ma mõtlen,“ ütles Dante. „Mul on jäänud kolledžis käia viis aastat, üks aasta maksab 10 000 eurot. Mul on vaja 50 000 eurot.“

„Hea küll, Dante,“ lausus hääl. „Kas sa usud, et ma suudan selle sulle anda?“

„Sa tead, et ma ei usu,“ vastas Dante. „Aga ma olen väga tänulik, et Sina suudad aidata mul uskuda, ja ma tänan Sind, et Sa annad mulle 50 000 eurot.“

Kümne minuti pärast sai Dante 50 000 eurot.

Pärast palvetamist lahkus Dante vannitoast ja läks külalistetuppa vaatama oma ema, kes oli külas.

„Tere,“ ütles ta tuppa astudes. „Ema, sa tead, et ma armastan sind.“

Ema istus liikumatult voodil, nagu valge nagu paberileht. Tal oli mobiiltelefon käes.

„Mis juhtus?“ küsis Dante murelikult.

„Juhtus midagi imelist,“ vastas ema.

„Mis siis?“ küsis Dante.

„Sa tead, et olen juba kümme aastat üritanud oma Saksamaa maja maha müüa,“ rääkis ema. „Sain just WhatsAppi sõnumi mehelt, kes tahab maja ära osta ning pakkus 50 000 eurot rohkem, kui ma küsisin.“

Dante ei teadnud, mida teha. Tal oli tunne, et poleks õige välja pahvatada: „See on minu raha. Mina palvetasin sellepärast.“

„Oota,“ ütles Dante emale. „Oota natuke. Ma pean vannitoas käima.“

Dante lukustas ukse ja põlvitas põrandale. „Papa, kui ma oleksin küsinud 100 000 eurot, kas Sa oleks selle mulle andnud?“

„Dante,“ vastas hää. „Sa küsisid 50 000 eurot ja ma andsin sulle 50 000 eurot.“

„Jah, aga kui ma oleksin küsinud 100 000, kas sa oleksid andnud?“

„Jah, ma oleksin andnud 100 000 eurot. Aga sa küsisid 50 000, nii et ma andsin 50 000.“

„Kas ma ümber mõelda võin?“

„Ei, ei või,“ vastas hää. „Sa pead õppima suuremalt mõtlema. Sa mõtled väga väikselt. Sa mõtled ainult hetke peale, aga mina tahan sulle rohkem anda. Ma tahan, et sa usuksid minusse. Ma tahan, et sa usuksid, et ma annan sulle, mida sul vaja on.“

„Hea küll, aga kes ütleb mu emale, et ta peaks selle raha mulle andma?“

„Kas sa usud, et ma suudan seda teha?“

„Jah, ma usun, ma usun!“ hüüdis Dante

Ta läks tagasi külalistetuppa, kus ema istus veel voodi peal. Kui Dante tuppa astus, ütles ema: „Dante, kas tead? Ma mõtlesin, et kõige parem oleks, kui ma annaksin selle lisaraha sulle, et saaksid oma õpingute eest maksta.“

Dante, kes on 36-aastane ja lõpetab oma teist õppeaastat, usub, et Jumal juhib neid, kes käivad sõnakuulelikult usus. „Kui Jumal vastas mu palvele, mõistsin ma, et Jumalaga käimine on usus käimine,“ ütles Dante. „Jumal ei pruugi ilmutada kõike, mis toimub. Ta palub sul ainult Teda usaldada.“

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest toetatakse Sagunto adventkolledži laiendamist uue seminarihoonega, et rohkem Dante-suguseid saaksid õppida Jumalat teenima.

Misjoniteade

- Hispaania territoorium määrati Ladina Uniooni alla, kui see 1902. aastal organiseeriti. 1903. aastal saadeti B. G. Wilkinson, Jean Vuilleumier ja Jules Robert uurima võimalusi ja hindama evangeeliumitöö väljavaateid Hispaanias, pöörates erilist tähelepanu suurtele linnadele Barcelonale ja Madridile. Tagasi tulles kirjutas Jules Robert: „Pärast nelja nädalat Hispaanias viibimist on meil öelda ainult head selle riigi evangeeliumitöö võimaluste kohta, sest hoolimata praegustest tingimustest on Jumal tee avanud.“

Materjale

- Vaata Dantet YouTube’ist: bit.ly/Dante-Herrmann.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/Dante-photos).

7. märts 2020

Hispaania

Kümme aastat sama unenägu

Rumeenia pealinna Bukaresti lähedal asuvas põhikoolis käis ainult kolm seitsmenda päeva adventistide last. Kõik need kolm olid Laurentiu Stefan Druga kaheksandas klassis ja üsna pea kutsusid nad ta kirikusse. Laurentiu hakkas Jeesust armastama ja sai ristitud.

Temas tekkis soov saada pastoriks. Kuid Bukaresti adventikoolis oli ainult 20 kohta ning Laurentiuse sisseastumiseksam pidi hästi õnnestuma. Eksamipäeval läks Laurentiu klassiruumi ja istus suure laua taha. Ta vaatas enda ees olevat paberit ja tegi eksami ära. Ta sai 21. koha. „Pole midagi,“ ütles ta vanematele. „Ma proovin järgmine aasta uuesti.“

Kuid sel aastal muutus ta vaimulikus elus hooletuks. Kui tuli sisseastumiseksami aeg, sisenes ta samasse klassiruumi. Ta istus sama suure laua taha. Ta vaatas paberit. Aga midagi oli valesti. Ta teadis, et oli elanud jumalakartmatut elu, ning ta pea läks tühjaks. Ta tõusis äkitselt püsti ja lahkus ruumist.

Möödus mitu aastat. Laurentiu kolis Hispaaniasse ja temast sai ehitustöoline. Ta abiellus ja triivis Jumalast kaugemale. 23-aastasena kohtus ta adventistist onuga, kes töötas samuti Hispaanias. Laurentiule meenus esimene armastus Jumala vastu ning soov pastoriks saada. Tema ja ta naine otsustasid koos ristitud saada.

Enne suurt päeva hakkas Laurentiu mõtlema, kuidas oma uut elu planeerida. Ta palvetas: „Jumal, missugune on sinu plaan minu jaoks?“ Järgmisel päeval palvetas ta samamoodi.

Kaks ööd pärast ristimist nägi Laurentiu unenäo. Ta sisenes unes klassiruumi, istus suure laua taha ja vaatas paberit. Õudusega mõistis ta, et see oli matemaatika eksam ja ta ei olnud aasta aega õppinud. Pea läks tühjaks. Hirmust sai paanika ja süda peksles metsikult. Sel hetkel ärkas Laurentiu üles. Kell oli kolm öösel. „See oli ainult unenägu,“ kinnitas ta endale.

Kui ta magama jäi, nägi ta teise unenäo. Seekord seisis ta naeratades ja rääkides oma Madridi koguduses puldis. Inimesed kuulasid suure huviga. Temasse tulvas rahu. Ta tajus Jumala ligiolu.

Hommikul jättis Laurentiu unenäod sinnapaika. Õhtul palvetas ta nagu tavaliselt: „Jumal, missugune on sinu plaan minu jaoks?“ Ta nägi taas unenäo, kus ta sisenes klassiruumi ja istus suure laua taha. Paberit vaadates nägi ta, et teeb rumeenia keele eksamit. Ta ei olnud terve aasta õppinud ja pea läks tühjaks. Ta sattus paanikasse. Kuid hetk hiljem istus ta teise laua taga. Nüüd ta naeratas ja naeris, kui vestles inimestega, kes kuulasid huviga. Rõõmsalt tajus ta Jumala ligiolu.

Sarnased unenäod esinesid peaaegu igal ööl. Klassiruum oli alati sama, kuid eksam erinev. Ta ei olnud kunagi eksamiks valmistunud ja oli meeletu.

Seejärel muutus tegevuspaik kirikuks, teiseks lauaks või rahvahulgaks. Ta õpetas ning tundis Jumala ligiolu.

Pärast umbes kolme kuud unenägusid mõtles Laurentiu, äkki tahab Jumal talle öelda, et temast saaks pastor. „Aga kuidas?“ küsis ta Jumalat. „Ma ei või töölt ära tulla. Mul on vaja peret ülal pidada.“

Unenäod muudkui jätkusid. Möödus aasta. Siis kaks, kolm, neli aastat. Ta rääkis unenägudest oma vanematele ja mõnele lähedasele sõbrale, kuid need arvasid, et tegemist on alateadvuse toimetamisega.

Lõpuks harjus ta unenägudega ära. Ta ootas, millal lõpeb unenäo õnnetu osa, et saaks nautida meeldivat teist osa. Samuti jätkas Laurentiu igal õhtul palvetamist: „Jumal, missugune on sinu plaan minu jaoks?“

Kümne aasta pärast rääkis Laurentiu unenägudest oma naisele. Ühel õhtul käisid Laurentiu ja tema naine umbes 250 osalejaga noorte konverentsil. Tundus, nagu loeks kõneleja tema mõtteid. Iga kord, kui Laurentiu mõttes kerkis vastuväide pastoriks saamisele, andis poodiumil kõneleja sellele vastulöögi. Naine müksas Laurentiut ja ütles: „Sa pead seminari minema.“

Kolme kuu pärast kolisid Laurentiu, tema naine ja nende 9-aastane poeg Sagunto adventkolledžisse, mis asub 380 kilomeetrit Madridist idas. Sellest päevast peale unenäod lõppesid.

Praegu on Laurentiu süvenenud seminari teise õppeaastasse. „Kõik kursused ja iga hetk, mis mul õpetajatega on, on unenäo teine osa,“ ütles ta. „Ma ei tunne unenäo esimesest osast puudust. Teine osa on nüüd minu igapäevane reaalsus.“

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse hädavajaliku hoone ehitamist Sagunto adventkolledži seminarile, kus Laurentiu õpib.

Üks fakt

- Esimene teadaoleva klambrilööja valmistati 18. sajandil Hispaania Baskimaa piirkonnas Prantsuse kuninga Louis XV jaoks ning igale klambrile oli graveeritud kuninga vapp.

Materjale

- Vaata Laurentiut YouTube'ist: bit.ly/Laurentiu-Druga.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/same-dream-years).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

14. märts 2020

Rumeenia

Tähtis otsus

Mida teha, kui on vaja langetada tähtis otsus? Paula Cristina Ghibutil oli vaja teha oluline otsus. Ta oli 14-aastane ja hakkas Rumeenias kaheksandat klassi lõpetama. Ta pidi otsustama, kuhu keskkooli minna. Paula soovis saada algklasside õpetajaks. Ta võis minna lähedal asuvasse riiklikku keskkooli, kus pakuti keskkooliõpilastele spetsiaalset õpetajasuunda. Kuid ta oli algusest peale käinud adventkoolides. Adventkeskkoolis oli ainult teaduse suund.

Paula palvetas ja luges Piiblit oma kodus Targu Muresi külas Põhja-Rumeenias. Ta vestles vanematega ning luges adventkoguduse kaasrajaja Ellen White'i raamatuid. Luges leidis ta nõuandeid, mis soovitasid adventlastel õppida mitteadventkoolides, et olla maailmale valguseks.

Ellen White'i raamatust „Counsels to Parents, Teachers, and Students“ („Nõuandeid vanematele, õpetajatele ja õpilastele“) luges ta: „Kristuse järelkäijad peavad eraldama end maailmast põhimõtete ja huvide poolest, kuid nad ei tohi end maailmast isoleerida.“ (orig lk 323) Raamatust „Suur võitlus“ luges ta, kuidas valdeslastest õpilased kasutasid oma kristlikku mõju, et muuta terveid koole 13. sajandil ja edaspidi. Paula otsustas astuda riigikooli. Ta arvas, et see on hea võimalus õpetajaks valmistudes Jeesusest tunnistada.

Kuid kõigepealt pidi ta sisseastumiseksami ära tegema. Ta palvetas: „Kui on Sinu tahe, et ma selles koolis õpin, aita mul eksam hästi teha.“ Konkurents kooli 150 kohale oli tihe – igale kohale kandideeris neli õpilast. Paula sai seitsmenda tulemuse.

Kuid Paula ei tundnud rahu. Adventkoolist oli raske lahkuda. Ta teadis, et riigikooli õpetajad ei palveta ja õpilased ei laula Jeesusest. Kaks nädalat enne tundide algust nägi Paula unenäo, kus ta oli riigikoolis. Õpetajad olid uhked ja armastuseta ning süüdistasid teda klassikaaslaste eksimustes. Valesüüdistused ärritasid Paulat. Kui ta päeva lõpus valmistus koju minema, kuulis ta häält hüüdmas: „Jookse minema! Jookse minema ja ära kunagi tagasi tule!“ Paula pöördus vaatama, kes hüüdis, kuid ei näinud kedagi.

Hommikul ärgates mõtles ta, mida see unenägu küll tähendada võis. Ta ei olnud kindel, et unenägu on Jumalalt, kuna teadis, et ka kurat võib unenägusid anda. Ta palvetas: „Jumal, kui see unenägu on sinult, palun kinnita seda mingil teisel moel.“

Paula küsis vanematelt nõu. Vanemad ütlesid, et ta peab ise otsustama. Nii palvetas ja paastus ta mitu päeva. Ta luges ka veel Piiblit ja Ellen White'i teoseid. Ta oli hämmastunud, sest nüüd tundus kogu loetu viitavat, et ta peaks adventkooli minema.

Raamatust „Nõuandeid vanematele, õpetajatele ja õpilastele“ luges ta: „Noorte laste saatmine uhkete ja armastuseta õpetajate käe alla on kurjast.“ (orig lk 175) Samast raamatust luges ta veel: „Jumal on määranud meie koguduse koolid, et valmistada lapsed ette suureks tööks.“ (orig lk 176)

Paula mõtles: „Ma tahtsin hakata riigikoolis õpetajaks õppima, aga adventkoolis saan end veel paremini ette valmistada, kuigi rõhk on teadusel.“

Seejärel luges ta raamatust „Child Guidance“ („Lapse suunamine“): „Kavatsedes saata oma lapsed hariduse saamiseks kodust välja, peaksid vanemad mõistma, et ei ole enam ohutu neid riigikooli saata. Nad peaksid püüdma saata nad koolidesse, kus nad saavad Pühakirjal põhineva hariduse.“ (orig lk 304)

Paula läks adventkooli. Ta sai olulised õppetunnid Jumala tahte mõistmise kohta. Ta palvetas ja küsis vanematelt nõu. Ta luges Piiblit ja Ellen White'i teoseid. Seejärel tegi ta otsuse.

Paula on kindel, et tegi õige valiku. Adventkeskkoolis andis ta oma südame Jeesusele ja sai 16-aastasena ristitud. Praegu on ta 18-aastane ja lõpetab peagi kooli. Ta mõistab, et tal on ülikoolis piisavalt aega õpetajaks õppida.

Paula rääkis: „Minu teekond Jumalaga on olnud protsess. Ma ei kasutanud uimasteid ega pöördunud seejärel imeliselt. Jumal juhtis mind hoopis samm-sammult. Ma soovin julgustada noori elama samuti igal sammul Kristuse heaks. Me peame igal sammul tunnustama Teda ja Tema tegutseb meie elus.“

Kolm aastat tagasi toetati kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest koguduse misjoniprogrammi noortele Rumeenias. Aitäh kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste eest!

Misjoniteade

- Seitsmenda päeva adventistide õpetusi kuulutas Rumeenias esimesena M. B. Czechowski, endine Poola katoliku preester, kes oli õppinud USA-s viibides seitsmenda päeva hingamispäevast ja Kristuse peatsest tulekust. 1864. aastal Euroopasse naastes kuulutas ta neid õpetusi Itaalias ja Šveitsis, kuigi seitsmenda päeva adventkogudus ei olnud teda saatnud. 1868.–1869. aasta talvel tuli ta Rumeeniasse ja kuulutas Pitestis, kus umbes 12 inimest võttis sõnumi vastu.

Materjale

- Vaata Paulat YouTube'ist: bit.ly/Paula-Ghibut.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/making-big-decision).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

21. märts 2020

Rumeenia

Jumal vanglas

Ma olen 20-aastane introvert Rumeeniast ja mulle meeldib isiklikke tunnistusi lugeda. Kui kohtusin esimest korda seitsmenda päeva adventpastoriga, küsis ta minult, missuguseid raamatuid mulle lugeda meeldib. Ütlesin talle viimati loetud raamatu pealkirja; see oli ühe kristliku autori kirjutatud isiklik tunnistus. Nädala pärast tõi pastor mulle mitu isiklike tunnistustega raamatut.

Ühel päeval tahaksin kirjutada oma isikliku tunnistuse. Kui ma seda kirjutaks, alustaksin ma õnnelikest hetkedest lapsepõlves. Ma kirjeldaks, kui väsimatult ma õrritasin oma vanavanavanemaid, nii et nad said mu peale pahaseks. Ma olin alles 4- või 5-aastane ja minule pakkus nende narrimine suurt lõbu.

Kui ma kirjutaksin oma isiklikku tunnistust, räägiksin ma oma esimesest koolipäevast. See oli õnnelik päev. Vanavanaema viis mu kooli ja aitas mind hiljem kodus koolitöoga. Minu vanavanavanemad armastasid mind väga. Ma elasin nende juures, kuni läksin vangi.

Kui ma kirjutaksin oma isiklikku tunnistust, räägiksin õnnelikest hetkedest vanglas. Ma kirjeldaksin häid inimesi, kellega kohtusin, näiteks adventpastorit, kes käib kord nädalas minule ja teistele noortele seaduserikkujatele elust ja Jumalast õpetamas. Pastor tuleb koos kolme adventülikooli tudengiga ja nad näitavad meile õpetlikke PowerPointi esitlusi. Ma langesin pärast kaheksandat klassi koolist välja, nii et kõik, mida nad näitavad, on uus ja huvitav. Pärast iga esitlust jutustavad nad loo Piiblist. Peale selle me ka palvetame ja vestleme.

Kui ma kirjutaksin oma isiklikku tunnistust, räägiksin kõige hullemast ajast oma elus. See oli üheksakuune periood alates minu vahistamisest 17-aastasena kuni vanglasse jõudmiseni, et kanda 12-aastast karistust. Ma olin väga üksik. Keegi perest ei külastanud mind ja keegi ei palganud advokaati mind esindama. Minu vanavanaema suri mitu kuud enne minu vahistamist ning mu vanavanaisa oli vana ja haige. Nende pikkade kuude jooksul eeluurimisvanglas ei kuulnud ma ühtki lahkete sõna.

Aga kui vanglasse jõudsin, muutus kõik. Mõned vangivalvurid on toredad, eriti see naine, kes on määratud mind elu taas ülesehitamisel abistama. Mulle meeldib ka adventistide vanglateenistuse programm. Iganädalase programmi ajal olen kohanud imetoremaid inimesi ja nendega lähedaseks saanud. Arvasin, et ei saa enam kunagi kellegagi lähedaseks.

Adventistid kõnelevad lahkelt ning nad õpetavad mind olema kasulik ja Jumalat usaldama. See on minu jaoks oluline. Olen vanglas olnud kolm aastat ja seitse kuud ning kahe aasta pärast võin tingimisi vabastamist paluda. Selle jaoks on minu käitumine väga oluline. Pean näitama, et suudan olla iseseisev ja ühiskonnale kasulik.

Kui ma kirjutaksin oma isiklikku tunnistust, siis möönaksin, et olen kõigest 20 aastaga kogenud terve eluea jagu muret. Mul on sellest raske rääkida. Minu perel olid rahalised raskused. Neid ei olnud minu jaoks olemas siis, kui neid vaja oli.

Minu elus juhtus palju vägivaldseid asju. Minuga juhtus asju, mida ma ei suutnud kontrollida. Võib-olla on see üks põhjus, miks ma ei ole oma elu suhtes väga avatud. Võib-olla sellepärast olengi introvert.

Kui mu vanavanaema ei oleks surnud, siis ei oleks ma vanglasse sattunud. Kuid pärast tema surma läksid asjad väga halvaks ja ma tapsin kellegi. Pärast vanglast vabanemist tahaksin oma perekonda. Ma soovin elus midagi kasulikku teha.

Aga praegu olen lihtsalt 20-aastane introvert, kellele meeldib isiklikke tunnistusi lugeda. Ühel päeval tahaksin kirjutada ise enda isikliku tunnistuse.

Kolm aastat tagasi toetati kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest koguduse misjoniprogrammi noortele Rumeenias. Aitäh kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste eest!

Mõned faktid

- Nimi „Rumeenia“ tuleb ladinakeelsest sõnast „romanus“, mis tähendab „Rooma keisririigi kodanik“.
- Pelesi loss Sinaias oli Euroopa esimene loss, mida valgustas täielikult elekter, mida toodeti lossi oma elektrijaamas. Selle lossi keskküttesüsteem, mis ehitati aastal 1888, on ikka veel töökorras ja tänapäeval kasutusel.
- Loode-Rumeenias Maramuresis Sapanta Peris asub maailma kõrgeim puukirik ja Euroopa kõrguselt teine puitehitis. See kirik on 78 meetrit kõrge ja selle tipus on 7-meetrine rist, mis kaalub 454 kilogrammi.

28. märts 2020

Slovakkia

Romade küla avastab hingamispäeva

Slovakkias asuva romade küla kaks tuhat elanikku pidasid end kristlasteks. Kuid keegi neist ei käinud kirikus. Keegi polnud kunagi Piiblit lugenud.

Pärast Slovakkia iseseisvuse saavutamist aastal 1993 hakkasid Rakúsy asulasse tulema mitmesugused misjonärid. Esimesena kuulutas üks abielupaar igal pühapäeval peatänaval. Rahvas kogunes kuulama, kuid ei saanud eriti aru, sest nad ei olnud kunagi Piiblit lugenud.

Üks külaelanik, Peter Mižigar, oli oma bändiga esinemisest rohkem huvitatud kui jutluste kuulamisest. Ta mängis pulmades ja matustel basskitarri. Tavaliselt kulutasid bändiliikmed, kaasa arvatud Peteri noorem vend Pavol, bändiga teenitud raha alkoholile. Kuid Peter ei joonud kunagi esinemise ajal. Ta oli kaine autojuht.

Kuna ta oli kaine, märkas ta, et iga publik koosnes kahest inimrühmast – üks oli heade kommetega ja intelligentne, teine primitiivsema suhtumisega. Teised muusikud seda ei märganud, sest nad jõid. Peter jälgis kontsertide ajal rahvast huviga. Kui rahvas jõi, siis kadusid erinevused kahe inimrühma vahel. Kui inimesed olid purjus, koorisid rikkad oma ülakeha paljaks ja käitusid samamoodi nagu need, kes olid vaesed. Iga üritus lõppes purjus inimeste kaklusega, isegi matused.

Kui üks publik pöördus Tšehhi Vabariigis joobnud hulluses Peteri ja teiste muusikute vastu, otsustasid Peter ja tema vend sellele lõpu teha. „Ma ei mängi enam ilmalikku muusikat,“ ütles Pavol. „Ma tahaksin mängida Jumalale.“ Pavol oli kuulanud kristlikku muusikat, mida külaskäivad misjonärid jagasid.

Peagi mängisid Peter, Pavol ja teised bändiliikmed Pavoli kodus kristlikku muusikat. Ühe proovi ajal märkas Peter laual Piiblit. „Mis raamat see on?“ küsis ta seda kätte võttes. Pavol näpsas tal selle käest. „Pane ära,“ ütles ta. „See pole sinu jaoks.“ Pavol oli Piiblit uurinud ega tahtnud seda jagada.

Sel ajal kui Pavol ja teised mängisid, libistas Peter Piibli kaenla alla ja lahkus majast. Kodus luges ta järgmine kuu aega Piiblit, alguses Ilmutusraamatu ja siis evangeeliumid. Mõne aja pärast tunnistas ta vennale, et oli Piibli võtnud. Noorema vennana sai Pavol ainult paluda, et Peter selle pärast läbilugemist tagasi annaks.

Ühel päeval sattus Peter kirjakohtale Markuse 16:16, kus Jeesus ütles: „Kes usub ja on ristitud, see päästetakse.“ Ta sulges Piibli ja avas uuest. Sama salm vahtis talle otsa: „Kes usub ja on ristitud, see päästetakse.“ Peter sulges ja avas Piibli kolm korda ning iga kord avanes sama salm. Peter haaras Piibli ja jooksis oma venna koju. Pavol musitseeris koos kahe sõbraga. „Palun risti mind ära,“ ütles Peter. Ta ei teadnud midagi ristimisest, kuid ta tahtis kuuletuda Jeesusele ja saada ristitud.

„Kas sa tahad, et mina sind ristiksin?“ küsis Pavol.

„Jah, siin on selgelt kirjutatud, et kes on ristitud, see saab päästetud,“ vastas Peter.

Pavol kõhkles, kuid Peter ei andnud järele. Kaks venda ja nende kaks sõpra astusid meetrisügavusse ojja küla serval ja ristisid üksteist. Nad tunnistasid oma patud Jumalale ja palusid andestust. Pärast seda kogesid nad ääretut rõõmu ning rääkisid sellest, kuidas kogu taevas rõõmustab nende ristimise üle.

Pärast seda päeva jätsid neli meest vandumise, suitsetamise ja joomise. Naabrid oli hämmastuses. Varem olid inimesed hirmunult nende eest põgenenud, kui nad joobnud olid.

Neli sõpra otsustasid iga päev koos Piiblit uurida. Mõnikord alustasid nad õhtul ja lugesid hommikuni. Grupiga ühines ka teisi inimesi. Sageli oli Peteri elutuppa kogunenud 50 kuni 100 inimest.

Ühel hilisõhtusel uurimisel kütkestas Peteri tähelepanu salm Markuse 16:9, mis algab sõnadega: „Aga kui Jeesus nädala esimesel päeval vara oli üles tõusnud.“ Peterile meenus, et Jeesus ja tema järelkäijad olid puhanud seitsmendal päeval – laupäeval. Ta imestas, miks tema külas käinud misjonärid pühapäeva pidasid. Ükski misjonäridest ei suutnud Peteri küsimusele vastata.

Piibliuurimisgrupp luges edasi ja leidis neljanda käsu. Nad hakkasid hingamispäeva pidama. Ühel päeval mainis Peter oma segadust pühapäeva suhtes ühele võõrale, kes külastas romast sugulast. See mees, Josif, oli juhtumisi seitsmenda päeva adventist, ning ta rääkis Peterile, et on kogudus, kus peetakse Piibli hingamispäeva. Peteri kutsel kõneles Josif piibliuurimisgrupile. Hiljem võttis Josif Peteri ja tema sõbrad kaasa piirkonnas asuvaid adventkirikuid külastama. Eriti sügavat muljet avaldas Peterile vaikne hardus adventistide osasaamisteenistusel.

Peteri elutuba sai adventistide kodukirikuks koos hingamispäevaste jumalateenistuste ja teiste programmidega. Peter, tema vend ja veel 24 piibliuurimisgrupi liiget ristiti 2015. aastal adventkogudusse. Järgmise kahe aasta jooksul ristiti veel kümme inimest. 2018. aastal ehitati küla servale adventkirik ja see on igal hingamispäeval täidetud umbes saja inimesega.

See on kogudus, millele pani Jumal aluse Peteri elutoas.

Osaga selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse programme kehvemas seisus lastele Slovakkias Rakúsy kirikus. Aitäh helde annetuse eest sel kvartalil selle ja teiste projektide heaks Bulgaarias, Saksamaal ja Hispaanias!

Materjale

- Vaata Peterit YouTube'ist: bit.ly/Peter-Mizigar.
- Laadi alla fotod Facebookist (bit.ly/fb-mq) või ADAMS-i andmebaasist (bit.ly/roma-village-sabbath).
- Laadi alla fotod kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidest: bit.ly/eud-2020-projects.

Järgmise kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

2020. aasta teise kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetatakse Trans-Euroopa Divisjonis järgmisi projekte:

- mõjukesksuse avamine Norras Sortlandis;
- koguduse rajamine Serbias Novi Beogradis;
- kiriku ja mõjukeskuse ehitamine Küprosel Nikosias.